

פרק 1

המורה הזאת עם האתגרים המעצבנים שלה

"אֶסְפִּיאָנוּס!" יוֹבֵל סִינֵן כְּשֶׁנִּכְנַס הַבַּיִתָּה. הוּא עָבַר לִיד הַחֶדֶר שֶׁבּו יֵשְׁבֵתִי וְעַבְדָּתִי, זָרֵק אֶת הַתְּרֵמִיל שֶׁלּוֹ עַל הַמִּיטָה וְהִסְתַּעֵר עַל אֲרוּחַת הַצְהָרִיִּים שֶׁחִיכְתָה לוֹ.
"מָה הַפְּעַם?" עֲזַבְתִּי אֶת הַחֶדֶרִי, הִכְנַסְתִּי אֶת הָרֹאשׁ לַמַּטְבַּח וְשָׁאַלְתִּי.

"אֶסְפִּיאָנוּס!" חָזַר יוֹבֵל וּפְלַט אֶת הַמִּילָה שֶׁהוּא בָּחַר כְּתַחֲלִיף לְקַלְלָהּ בְּבֵיתָנוּ, תּוֹקַע לְתוֹךְ פִּיּו עוֹד מְזַלֵּג עָמוּס שְׁנִיצָל וְצִ'יפּס.

"טוֹב, אֲנִי חוֹזֵר לַעֲבוֹד," אִמַּרְתִּי, "כְּשֶׁתִּרְצֶה לְדַבֵּר, אֲנִי

כאן. "אני לא הולך לבזבז זמן על המתנה למוצא פיו של ילד עצבני עד שיואיל בטובו לספר מה מעיק עליו.

"שוב היא הרסה לנו את החופשה, "חילץ יובל מפיו חמש מילים, ומייד חזר וסתם אותו עם עוד ערימת צ'יפס. "הרסה לנו את החופשה, "חזרתי, "מי הרס? מי זה

הלנו הזה? שוב המורה? שוב נתנה לכם עבודה?"
"אָהָה, "אישר יובל בהנהון.

"טוב, "חיויתי את דעתך, "מה אתה רוצה? אחרי העבודה המעולה שעשית על איך שמצאת את התינוקת האבודה, ליוכץ, למה שהמורה לא תבקש עוד עבודה?"
יובל המשיך לבלוס בלי לענות. "על מה הפעם?" שאלתי.
"על גיבור, "ענה יובל.

"עבודה על גיבור?" חזרתי, "מה, שצריך להגיש אחרי חופשת סוכות?" יובל המשיך לאשר במנוד ראש, תוך שהוא מקפיד שפיו יישאר סגור וכמויות הצ'יפס לא יתפזרו על השולחן. "ואתה מפחד שזה יהרוס לנו את הבציר?" עוד מנוד ראש. "וסבא גדליה יהיה מסכן?"
אישור נוסף. "אבל מה הבעיה לעשות עבודה על גיבור?"
שאלתי.

הפעם יובל עצר והפסיק לאכול. אולי אתם מכירים

סימן חמור מזה. אני לא. התקפדתי במקומי, מחכה למה שיגיע. וזה אכן הגיע.

"מה הבעיה לעשות עבודה על גיבור?" הוא חזר על שאלתי בטון מתריס.

"אָהָה", מלמלתי, ממתין להמשך, שגם הוא אכן הגיע. "אָספּסיאנוס! אָספּסיאנוס בריבוע!" חזר יובל וקילל. "אתה לגמרי לא מבין! לא מבין כלום בעבודות למוך הזאת!"

"מה יש לא להבין בלכתוב עבודה על גיבור?" תשמעו, לא עשיתי את עצמי. באמת שלא הבנתי. "חסרים גיבורים? תכתוב על יהודה המכבי. על חנה סנש. על צ'רצ'יל. על אביגדור קהלני. על אמיליה ארהארט. רוצה עוד?"

"לא הבנת בכלל על מה העבודה", רטן יובל, מלמל עוד אספסיאנוס אחד וחזר לטרוף.

"אין לי מושג על מה אתה מדבר", אמרתי, וכשיובל עדיין שתק, ניסיתי לעודד, "מה הבעיה עם עבודה על גיבור? רוצה לשמוע מה אביגדור קהלני עשה במלחמת יום הכיפורים, ואיך הוא, עם טנקים ספורים ממש, עצר את כל הצבא הסורי ברמת הגולן והציל את מדינת

ישראל? תכתוב מה שאני אומר, ויש לך עבודה."

"תפגיש אותי איתו", לא בטוח אם יוכל קבע או שאל,

"ואני אכתוב מה שהוא יספר לי?" הוא המשיך בשאלה.

"להפגיש אותך עם קהלני?" שאלתי. יוכל הנהן. "איך

נפגשים עם קהלני? איפה הוא גר בכלל? ולמה שהוא

ידבר איתי? למה אתה חושב שאני מכיר אותו?" בחיי

שלא הבנתי מה יוכל רוצה מהחיים שלי.

"אז לא צריך", ענה יוכל בביטול, וגרף לפיו את שאריות

ארוחת הצהריים.

"טוב, אני חוזר לחדר", התעצבנתי, "כשתחליט להגיד

יותר משלוש מילים רצופות, אני שם."

"היא רוצה שנכתוב עבודה על גיבור שאנחנו מכירים

אישית", הילד העצבני הצליח סופסוף להרחיב.

"גיבור שאנחנו מכירים?" חזרתי. "אישית?" וידאתי,

"כאילו, חבר שלנו? מכר? מישהו מהמשפחה? ככה היא

אמרה לילדים בכיתה?"

"חבר שלי, מכר שלי, ידיד שלי, קרוב משפחה שלי,"

הרחיב יוכל את כל האפשרויות שהמורה נתנה להם.

"אתה צריך לעשות עבודה על מישהו שאתה גם

מכיר אישית והוא גם גיבור?" תמהתי. יוכל ניקה את

שאריות האוכל מהצלחת והכניס אותה למדיח, תוך שהוא מהנהן לאישור. "מכיר אישית?" וידאתי לגמרי. אבל למה המורה חושבת שכל הילדים בכיתה מכירים מישהו שעשה מעשה גבורה?"

"בדיוק!" יובל אישר, "עכשיו אתה מבין למה זה כזה אספספאנוס? אני לא מכיר אף אחד שעשה מעשה גבורה! מי מכיר בכלל?"

"באמת בעיה, אמרתי."

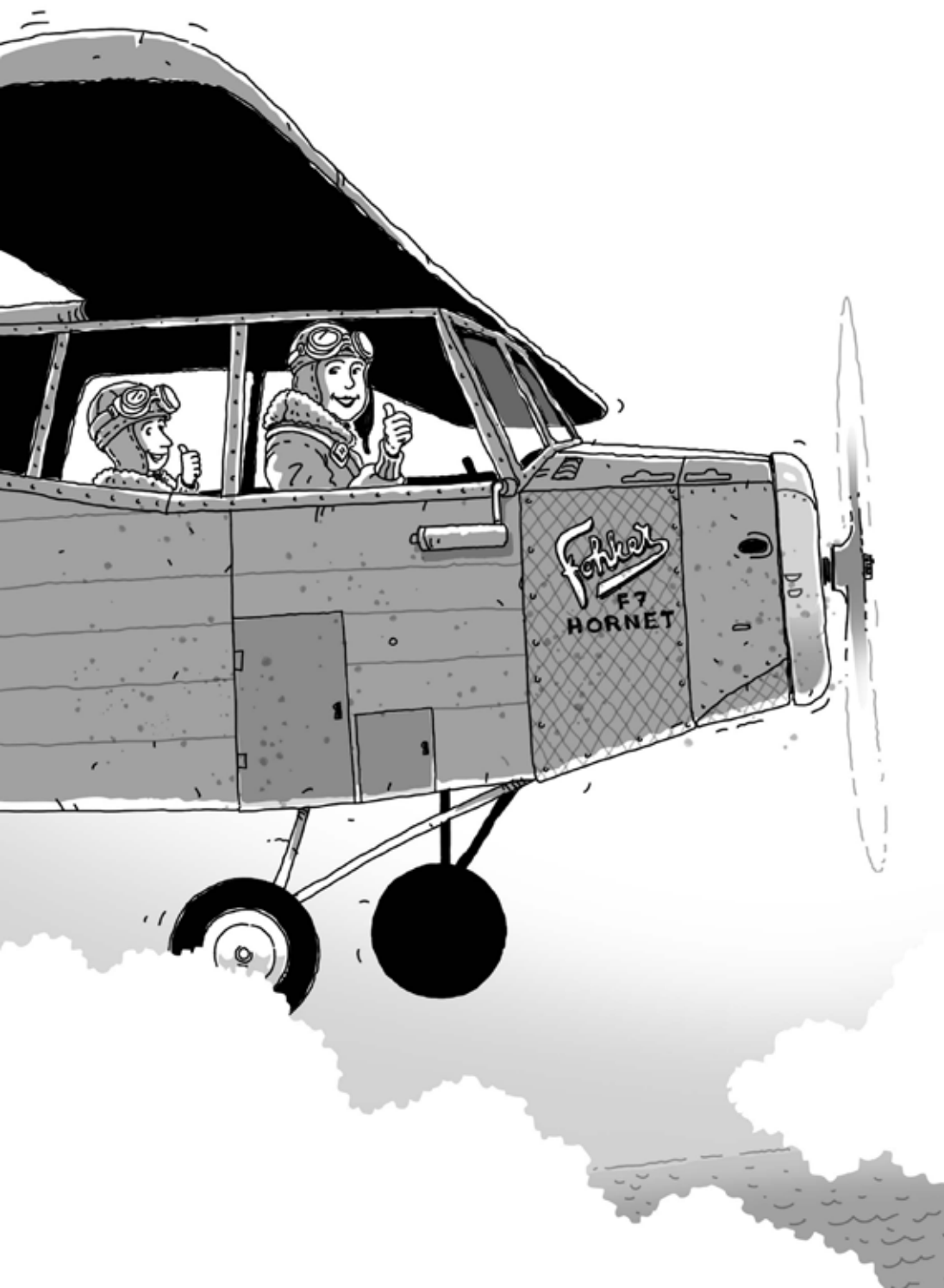
"מה הבעיה?" אימא של יובל בדיוק נכנסה הביתה. "רגע אחד אני לא בבית, וכבר שוב יש בעיות?"

"יובל צריך לעשות עבודה על גיבור, פירטתי לה את האתגר."

"מה הבעיה לכתוב עבודה על גיבור? חסרים גיבורים? יש יהודה המכבי. יש חנה סנש. יש צ'רצ'יל. יש קהלני..."

"בטח, יש גם אמיליה ארהארט, השלים יובל בזלזול. "או, שמחה אימא של יובל, "רעיון מצוין. תכתוב על אמיליה ארהארט ואיך שהיא חצתה לבד בטיסה גם את האוקיינוס האטלנטי וגם את האוקיינוס השקט. יופי של רעיון. חשבת על זה לבד?" היא שאלה.

"מצחיק מאוד. את ואבא יחד, ממש משעשעים!"

כשיובל מתעצבן כדאי לתפוס מְחֶסֶה.
"מה הוא רוצה, הילד העֶצְבָּנִי הזה **שלך?**" שאלה
אותי אימא של יובל.
"הילד הזה **שלך**", תיקנתי, "צריך לכתוב עבודה על
גיבור **שהוא מכיר אישית!** גיבור **שהוא מכיר**", חזרתי
למְקַרָּה שהיא לא הבינה עד הסוף את מוֹרְכָּבוֹת הַמְטָלָה.
"צריך להגיש את זה אחרי חופשת סוכות, והוא מפחד
שזה יהרוס לנו את הנסיעה לסבא גְדֻלְיָה, שכל כך מְחַכָּה
לנו."
"ושגם אני כל כך מְחַכָּה לו", הוסיף יובל, "וגם לְבָצִיר
הַעֲבָבִים הַשְּׁנֵתִי, ולחידות של סבא, וגם..."
"לְגִ'יפ!" אימא של יובל ואני הַשְּׁלֵמָנוּ.
"בדיוק", אישר יובל, "וגם לשַׁחַק שֶׁשֶׁבֶשׁ עם סבא,
והכול בגלל המורה הזאת עם העבודה על הגיבור..."
"עבודה על **גיבור שיובל מכיר אישית!**" אימו של יובל
ניסתה לְעַכֵּל את מה שאמרתי, "פייר, לא פְּשׁוּט."
"אתם רואים?? אמרתי לכם! המורה הזאת!" רָתַח יובל.
"טוב, אני לא עושה את העבודה הזאת, וְזֶהוּ! שתיתן לי
אִיזָה צִיּוֹן שהיא רוֹצָה!"
הַסְבֵּר קֶצֶר: סבא גדליה הוא לא באמת הסבא של

יובל. הסבא האמיתי של יובל הוא בכלל סבא דודו, אבא של אימא. אבא של סבא דודו, כלומר סבא של אימא, הוא סבא גדליה. הוא ממש זקן, עוד מעט יהיה בן תשעים. בכל שנה אנחנו נוסעים אליו בסוכות לעזור בִּבְצִיר הָעֲנָבִים שלו, ובכל פעם אימא חוששת שזה יהיה הַבִּיקוּר הָאַחֲרוֹן. אף אחד הרי לא חי לְנֶצַח, וגם מה יהיה עם הג'יפ? וחוגן מזה היה את הַבְּלוּל שלו בִּבִּיקוּר הַקוֹדֶם, אבל על זה עוד מעט.

"רגע, חושבים, אימא של יובל אמרה וְגִירָדָה את ראשה. שקט הַשְּׁתָרֵר כְּשֶׁאֶפְשָׁרְנוּ לה לחשוב. אחרי רגע ארוך של הַמְתָּנָה היא קִימְטָה את גְּבוּתֶיהָ, פנתה אלינו ואמרה, "רגע... רגע... רגע..."

יובל זָקַף את אוֹזְנָיו. כשאימא שלו אומרת רגע... רגע... רגע... שלוש פעמים בְּטוֹן הזה, זה אומר שיש לה רעיון לא רע בכלל. שְׁוֹהָה כְּמַעַט תְּמִיד. "את אבא שלך אתה מכיר, לא?" היא פנתה ליובל.

"איזה אבא?" שאל יובל, "שלי?"

"באמת איזה אבא?" גם אני התעניינתי, "אני מכיר

אותו?"

"הא הא, אמרה אימא של יובל, "מְשַׁעֲשְׂעִים שְׁנִיכֶם.

אָבֶל בְּרָצִינוֹת, "היא פנתה אליי, "למה שלא תספר לו על מעשה הגבורה שאתה עשית?"

"מעשה גבורה... שאני עשיתי?" לא הבנתי. יובל שתק והביט בשנינו כשעל פניו הבעה חצי מתעניינת, חצי משועשעת, חצי תמהה וחצי חסרת הגדרה מדויקת. "על מה את מדברת? מתי עשיתי מעשה גבורה?" "בדיוק!" תמך בי יובל, "מתי אבא עשה מעשה גבורה? מאוד מעניין."

"האוטו?" רמזה לי אימא של יובל, מתעלמת מהטון המזלזל של בנה, "הטנדר...?" הוסיפה בדל מידע שאולי יעזור לי להיזכר, "במדבר יהודה...?" זרקה עוד רמז כשעדיין לא הצלחתי להבין על מה היא מדברת.

"אָהָה!" נזכרתי, "הטיול שעשינו למדבר יהודה והאוטו שהידרדר לקניון?" "בדיוק, היא אישרה."

"איזה אוטו הידרדר לאיזה קניון?" התפרץ יובל, "ולמה אני לא זוכר את זה?" תבע לדעת.

"הטנדר שבו נסענו," אמרתי. "מישהו שכח לנעול את הבלמים..."

"מישהו!" התערכה אימא של יובל, והסבירה לבנה,

"אבא שכח להרים את מעצור היד..."
"טוב", קטעתי את הוויכוח עתיק היומין ביני לבינה,
"בסדר, שיהיה", אמרתי ליובל, "אני שכחתי להרים את
ההנדבֶרְקֶס, עכשיו את מְרוֹצָה? בכל מקרה, הטנדר
התחיל להידרדר לכיוון מְדְרוֹן עֶמוֹק שהיה שם, במדבר
יהודה, ואימא הייתה בתוך הטנדר ועוד רגע הייתה
נהרגת."

"אזהרה...?" השאלה שיוכל רצה לשאול נשארה
תלויה בפיו הפֶּעוּר לְרוֹחוֹה.

"איפה אתה היית, רציֶתָ לשאול?" ניחשתי. נֶעֱנוּעַ
הָרֵאשׁ הֶהָחֲלִטִי של יובל הִבְהִיר שצדקתי. "גם אתה
היית בטנדר..."

"וּבְטֶצֶם", קטַעָה אותי אימא של יובל, "אבא הציל את
החיים של שנינו. היית צריך לראות", היא שלחה בי את
המבט המיוחד שלה, "איֶזָה זִינוּק הוא הֶרְבִּיץ לְמוֹשָׁב של
הֶנְהָג כדי ללחוץ על הֶבְלָם. כמעט כולנו עפנו לקניון."
"אני לגמרי לא זוכר את זה", קִבַּע יובל, "מתי זה קרה?
בן כמה הייתי?"

"המים הפריעו לך לשמוע", הסברתי לו.
"המים? הפריעו?" יובל לא הבין, "על איזה מים אתה

מדבר?"

"המים, גם אני יודע לעצבן כשבא לי, "המים שהיו לה

בְּאוֹזְנַיִם וּבִפֶּה וּבְאַף..."

"היו לי מים באף ובפה? בטנדר? לפני המדרון? על מה

אבא מדבר?" שאל יובל את אימו.

"הִיִּיתַתְּ בְּבֶטֶן שְׁלִי, "צחקה אימו, "הייתי בְּאַמְצַע הַהִירְיוֹן

שְׁלִי."

"אהה, "יובל התאכזב, "הייתי בְּמִי הַשְּׁפִיר בְּבֶטֶן שְׁלִי."

"אז מה אתה אומר?" שאלתי, "סיפור גבורה שווה,

לא? ואני אפילו מסכים שְׁתִּרְאַיִן אותי, כמו שהמורה

ביקשה."

"הָאֲמַתְּ?" יובל הודה בקול לא מתלהב במיוחד, "לא

רע, אבל קצר מדי."

"מה זאת אומרת קצר מדי?" נְעַלְבְּתִי. עד שסופסוף

אפשר לעשות עבודה על הגבורה שלי, זה מה שיש לו

להגיד?

"זינוק לטנדר דוֹהֵר לקניון זאת גבורה, מסכים, "הוֹדָה

יובל, "אבל זה קרה בשנייה אחת, לא? כמה זמן ייקח לך

לספר לי את זה בְּרִיאָיוֹן?"

"שלוש דקות, "הֶעֱרַכְתִּי.

"חמש, אם תספר גם מה לקחנו לאכול ועם מי היינו
בטיול, ואיך הרגשתי עם ההיריון..." ניסתה אימא של
יובל לעזור.

"אוקיי, חמש דקות," אמר יובל, "ואני צריך עבודה של
שלושה עמודים, אז זה צריך להיות סיפור שלם."
"סיפור שלם," חזרתי באכזבה, "סיפור שלם, הוא
אומר."

"סיפור שלם של גבורה," אישר יובל.
"סיפור שלם של גבורה," חזרה אימא של יובל, ושנינו
גירדנו בראש. אומרים שזה עוזר לחשוב.
וזה עזר! נסו פעם את גירוד הראש. חשוב מאוד:
מימין לשמאל, רק הבוהן והקמיצה. שום דרך אחרת
לא עובדת. עבר עוד רגע של שקט, כשרק רעש גירודי
הראש הפך את הדממה, ואז שנינו קראנו בבת אחת:
"איך לא חשבתי על זה! סבא גדליה!!!"